

Mamy kandydatki do patronatu naszej Sali konferencyjno-szkoleniowej

Dziękuję za Waszą aktywność w sprawie nazwania Naszej nowej Sali konferencyjnej. Na chwilę obecną wpłynęły kandydatury: Hanny Chrzanowskiej, Magdaleny Marii Epstein, Jadwigi Kaniewskiej – Iżyckiej, Zofii Szlenkierówniej, Zofii Koneckiej. Życiorys Hanny Chrzanowskiej, podobnie jak Florence Nightingale, znamy na pamięć więc go nie przedstawiam. Życiorysy pozostałych kandydatek publikujemy poniżej. Mam prośbę. Proszę przeczytać je i jeżeli jest taka Wasza wola na mejla izbowego przyslijcie waszą opinię, którą z Pań wskazujecie. Oczywiście wszystkie te opinie przedstawię Okręgowej Radzie jako organowi podejmującemu Uchwałę.

Szczególne podziękowania składam Paniom: Iwettcie Pankanin i Marlenie Rutkowskiej za ich propozycje i aktywność samorządową.

Tomasz Czech

Magdalena Maria Epstein ur. 2 sierpnia 1875 r.w

Pilicy, zm. 6 września 1947 w Krakowie. Pionierka szkolnictwa pielęgniarskiego w Polsce, pielęgniarka, tercjanka, zakonnica, dominikanka oraz Służebnica Boża Kościoła katolickiego. Mając 20 lat zaczęła działać na polu pracy charytatywnej w Stowarzyszeniu Panien Ekonomek, Sekcji Stowarzyszenia Pań Miłosierdzia Św. Wincentego à Paulo, która opiekowała się chorymi i ubogimi. Przy pomocy Sióstr Miłosierdzia - szarytek, w ich pomieszczeniach klasztornych przy ulicy św. Filipa 15 wyremontowano najpierw istniejące już ambulatorium, w którym udzielano potrzebującym pierwszej pomocy lekarskiej, a następnie urządzono tam mały szpitalik. 5 listopada 1911 z jej inicjatywy i przy jej

wspieraniu materialnym utworzono **pierwszą na ziemiach polskich szkołę pielęgniarską w Krakowie**, w której została kierowniczką. W czasie I wojny światowej wstąpiła do Czerwonego Krzyża, aby udzielać pomocy rannym, wyruszając na front w okolice Będzina i Olkusza. Pracowała w izbie opatrunkowej, szpitalu legionowym w Rabce, szpitalu epidemicznym pod Tarnowem, organizowała ruchome kolumny sanitarne. 17 września 1915 została odznaczona cesarskim dyplomem Czerwonego Krzyża 2 klasy i odznaczeniem wojennym.

Zamknięciem szkoły zainteresowała amerykańską Fundację Rockefellera, otrzymując w 1924 jej finansowe wsparcie, a od władz polskich zgodę na odnowienie i budowę szkoły oraz utworzyła Polskie Stowarzyszenie Pielęgniarek Zawodowych przyjęte do Międzynarodowej Rady Pielęgniarek. W grudniu 1925 dzięki jej staraniom została otwarta Uniwersytecka Szkoła Pielęgniarek i Higienistek w Krakowie przy ulicy Kopernika 25, w której została dyrektorką. Obecnie w budynku szkoły mieści się Wydział Nauk o Zdrowiu Instytutu Pielęgniarstwa i Położnictwa Uniwersytetu Jagiellońskiego Collegium Medicum.

W zakonie dominikanek. 1 stycznia 1931 złożyła rezygnację ze stanowiska dyrektorki szkoły uniwersyteckiej, aby w wieku 55 lat wstąpić do klauzurowego klasztoru Sióstr Dominikanek na Gródku w Krakowie przy ul. Mikołajskiej, będąc od 1919 tercjarką zakonu św. Dominika. 24 marca 1931 w obecności swojego przyjaciela kard. Adama Sapiehy nałożyła habit zakonne obierając imię zakonne Magdalena.

Zmarła otoczona opieką siostr po sześciu latach choroby 6 września 1947 w godzinach porannych w opinii świętości. Spoczęła na cmentarzu Rakowickim w Krakowie we wspólnym neogotyckim, murowanym grobowcu oo. dominikanów (kwatery VIII, rząd południowy).

Proces beatyfikacji. Przekonane o jej świętobliwości, po zgromadzeniu dokumentacji siostry dominikanki zwróciły się 5 sierpnia 2003 z prośbą do metropolity krakowskiego o wyniesienie ją na ołtarze. 30 września 2004 kard. Franciszek Macharski w Kościele sióstr dominikanek na Gródku dokonał otwarcia jej procesu beatyfikacyjnego. Odtąd przysługuje jej tytuł Służebnicy Bożej. 20 kwietnia 2007 w kościele sióstr dominikanek w Krakowie został uroczystie zamknięty proces na szczeblu diecezjalnym przez kard. Stanisława Dziwisza, po czym akta procesu zostały przekazane Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie, celem dalszego postępowania. 28 listopada 2008 Stolica Apostolska wydała dekret o ważności postępowania diecezjalnego.

ZOFIA SZLENKIERÓWNA 1882 – 1939

Odnaczenia:

- Krzyż Oficerski Polonia Restituta
- Krzyż Komandorski Polonia Restituta 1934 r.
- Złoty Krzyż Zasługi
- Medal Florence Nightingale 1935 r.
- Tytuł Honorowej Obywatelki Warszawy
- Order Papieski „Pro Ecclesia et Pontifice”

Ukończona szkoła: Szkoła Pielęgniarstwa im. F. Nightingale w Londynie – 1910.

Szkoła Pielęgniarstwa im. F. Nightingale we Francji – 1928.

Działalność społeczna:

- Fundacja Szpitala dla Dzieci im. Karola i Marii w Warszawie.
- Polskie Stowarzyszenie Pielęgniarek Zawodowych (członek honorowy).
- Polskie Towarzystwo Szpitalnictwa (członek honorowy).

Zofia Szlenkierówna urodziła się 7 września 1882r. Po śmierci ojca postanowiła kształcić się w naukach medycznych. W tym celu wyjechała do Szwajcarii, gdzie w roku 1905, jako wolna słuchaczka, podjęła studia na wydziale lekarskim Uniwersytetu w Genewie. Naukę przerwała po trzech latach studiów z powodu choroby matki. Gdy zdrowie matki uległo poprawie kontynuowała naukę w Szkole Pielęgniarstwa Florence Nightingale w Londynie w latach 1908 – 1910. Po powrocie z Londynu w 1910 roku przystąpiła do budowy szpitala dziecięcego. Szpital powstał w

Warszawie w dzielnicy Wola. Nazwała go imionami swoich rodziców Karola i Marii. Szpital ten był bardzo nowoczesny i zaliczał się do najlepszych placówek medycznych w Europie. Na jego budowę przeznaczyła znaczną część odziedziczonego majątku, sama żyła bardzo skromnie i pracowała zarabiając na swoje potrzeby. W 1913 roku szpital został ofiarowany miastu specjalnym aktem fundacyjnym. Zofia Szlenkierówna do końca życia była jego kuratorką.

Zofia Szlenkierówna w Szpitalu dla Dzieci im. Karola i Marii szczególny nacisk kładła na dobór personelu pielęgniarskiego, który był w czasie pracy stale doksztalcany.

W roku 1921 dzięki nakładom finansowym Amerykańskiego Czerwonego Krzyża, Fundacji Rockefellera dotacji rządu polskiego oraz rodzin Paderewskich i Szlenkierów powstała Warszawska Szkoła Pielęgniarstwa. Organizatorką i pierwszą dyrektorką była amerykańska pielęgniarka Helen Lilian Bridge. Po jej wyjeździe z Polski w 1926 r. funkcję dyrektorki zaproponowano Zofii Szlenkierównie. Kierowana poczuciem uczciwości zawodowej – stanowisko to objęła dopiero w 1928 r., po ukończeniu (jako zwykła uczennica) pełnego kursu w szkole im. Florence Nightingale w

Bordeaux. Sama wykładała etykę pielęgniarstwa. Pracując w szkole tęskniła do pracy w szpitalu i nosiła się z zamiarem opuszczenia stanowiska dyrektorki. W dniu 1 grudnia 1936 zakończyła dotychczasową pracę i zajęła się wyłącznie założonym przez siebie szpitalem.

Wybuch II wojny światowej zastał Zofię Szlenkierównę, ciężko chorą w jednym z warszawskich sanatoriów. Warszawa była bombardowana przez całe dni. Lekarze i pielęgniarki musieli być stale na posterunku. Ciągłe rosnąca liczba rannych żołnierzy i osób cywilnych, utrudniona komunikacja nie pozwalały na zabezpieczenie chorych na mieście. W tych warunkach Zofia nie miała takiej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, jaka była jej potrzebna. Mimo utrudnień, pielęgniarki Szpitala Karola i Marii docierały do sanatorium, aby dyżurować na zmianę przy swej kuratorce. Gdy w pobliżu lecznicy zaczęły wybuchać pożary i trzeba było ją opuścić, ciężko chora została przewieziona przez swojego brata Karola do Szpitala Elżbietanek na Mokotowie. Gdy Mokotów został zdobyty przez Niemców, w szpitalu panowały bardzo trudne warunki, brakowało prądu i wody. Karol odnalazł tu Zofię nieprzytomną, pozbawioną należytej opieki, którą przez całe życie zawodowe starała się zapewnić innym. Przewiózł siostrę do własnego mieszkania, gdzie zmarła 2 października 1939 r. w wieku 57 lat, w płonącej stolicy, wśród odgłosów bombardowania,

Zofia Szlenkierówna spoczywa na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie Kwaterna Z rząd 3 m. 18,19 [inw.27512].

Jadwiga Kaniewska-Iżycka 1908 – 1988

Odnaczenia:

- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
- Warszawski Krzyż Powstańczy
- Medal za Udział w Wojnie Obronnej 1939
- Srebrny Krzyż Zasługi

- Medal Edukacji Narodowej
- Honorowa Odznaka PTP
- Honorowa Odznaka PCK II stopnia
- Odznaka za Wzorową Pracę w Służbie Zdrowia
- Medale Dziesięciolecia i Czterdziestolecia PRL

Tytuł honorowy Zasłużony dla Zdrowia Narodu (nadany przez Radę Państwa). Tytuł Honorowego Członka Królewskiego Stowarzyszenia Pielęgniarek Brytyjskich 1980 – tytuł nadawany za szczególne i trwałe wartości wniesione w rozwój pielęgniarstwa

Wykształcenie:

Uniwersytecka Szkoła Pielęgniarek i Opiekunek Zdrowia w Krakowie - 1929

Uniwersytet w Toronto (jako stypendystka Fundacji Rockefellera) roczny, podyplomowy kurs w zakresie zdrowia publicznego i administracji szpitalnej 1934-1936

Uniwersytet Jagielloński, Wydział Filozoficzny o profilu pedagogicznym – 1936/37 oraz 1945/46

Uniwersytecka Szkoła Pielęgniarsko – Położnicza w Krakowie – 1948

Praca:

- Nauczycielka w Uniwersyteckiej Szkole Pielęgniarek i Higienistek w Krakowie, w Warszawskiej Szkole Pielęgniarskiej, organizowała konspiracyjną Szkołę Pielęgniarsko – Położniczą w Warszawie.
- Starszy radca w Ministerstwie Zdrowia
- Naczelnik Wydziału Programowego w MZ.
- Wice-dyrektor Departamentu Szkolnictwa i Nauki 1956 - 1969.
- Kierownik Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli przy Studium Nauczycielskim Średnich Szkół Medycznych w Warszawie.
- Współzałożycielka Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego.
- Członek Prezydium Zarządu Głównego PTP (wieloletni)
- Założycielka i przewodnicząca Komisji Historycznej przy ZG PTP.
- Inicjatorka Olimpiady Pielęgniarskiej i przewodnicząca Głównego Komitetu Olimpiady od 1967.
- Ekspert ds. pielęgniarstwa WHO 1963- 1973.
- Członek Zarządu Międzynarodowej Rady Pielęgniarek ICN 1966 – 1977

Jedna z inicjatorek kształcenia akademickiego pielęgniarek 1969. Inicjatorka i kierownik czasów lingwistycznych. **Podczas wojny przeszła szlak bojowy kampanii wrześniowej, działała w konspiracji, w AK pod pseudonimem „Róża” i „Jadwiga”.**

ZOFIA KONDRSKA (1918 - 1999)

Odznaczenia:

- Medale XX,XXX, XL - lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
- Odznaka „za wzorową pracę w służbie zdrowia” – 1955r.
- Złoty Krzyż Zasługi „za wzorową pracę w służbie zdrowia” – 1961r
- Srebrna i złota Odznaka Związku Zawodowego PSZ – 1963, 1964 r.
- Odznaka Tysiąclecia Państwa Polskiego – 1966 r.
- Odznaka Honorowa Społ. Komitetu P-alkoholowego – 1970 r.
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 1971 r.
- Odznaka Honorowa Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego – 1971 r.
- Medal XXV - lecia Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia – 1971 r.
- Odznaka Honorowa PCK IV stopnia – 1973 r.
- Odznaka Honorowa Ligi Kobiet – 1976 r.
- Odznaka Zasłużony Działacz Kultury – 1976 r.
- Odznaka Honorowa TKKF – 1977 r.
- Odznaka Honorowa XX-lecia TKKF – 1977 r.
- Złota Odznaka za Zasługi dla Warszawy – 1979 r.

Zofia Konderska urodziła się 5.X.1918 roku we Lwowie w rodzinie ziemiańskiej. Po ukończeniu gimnazjum SS Zmartwychwstanek w Warszawie na Żoliborzu studiowała muzykologię. Wybuch wojny zastał ją wraz z rodzicami na wsi. W listopadzie 1939 roku wróciła do Warszawy. Do Szkoły Pielęgniarstwa PCK w Warszawie przy ul. Smolnej 6, wstąpiła na początku 1940 roku - kurs XXII. Tytuł pielęgniarki dyplomowanej, wraz z dyplomem otrzymała w 1943 r.

W tym też roku podjęła pracę jako pielęgniarka społeczna w Radzie Głównej Opiekuńczej (RGO-jedyna polska instytucja uznawana przez Niemców). Następnie podjęła pracę pielęgniarki w prewentorium przeciwgruźliczym w Otwocku tzw. Olinie. Na początku 1944 roku objęła stanowisko pielęgniarki oddziałowej chirurgii w szpitalu powiatowym w Otwocku. Prowadziła tam na zlecenie PCK tajne kursy dla młodzieży z zakresu udzielania pierwszej pomocy. Wybuch powstania uniemożliwił jej kontakt z Warszawą i rodziną, a szpital podstawowych środków utrzymania. Z chwilą wkroczenia do Otwocka Armii Polskiej szpital został zakwalifikowany jako szpital przyfrontowy. Zofia została zmobilizowana i przejęła obowiązki przełożonej – była jedyną pielęgniarką dyplomowaną. Warunki pracy były bardzo trudne. W szpitalu przebywali zarówno żołnierze jak i ludność cywilna. Brakowało wszystkiego: personelu pielęgniarskiego, lekarskiego, nie było materiałów opatrunkowych, leków, sprzętu, bielizny, nie było prądu. Wodę zdobywano z narażeniem własnego życia. Będąc jedyną profesjonalnie przygotowaną pielęgniarką pełniła obowiązki przełożonej, oddziałowej, pomocy dla instrumentariuszki, pielęgniarki anestezyjologicznej. Otwock był pod nieustannym ostrzałem niemieckim z warszawskiego brzegu

Po wojnie stała się jedną z organizatorek Związków Zawodowych Pracowników Służby Zdrowia i jedną z najaktywniejszych jego członkiń – legitymacja nr.6. Była członkinią Zarządu Głównego tej organizacji. Dzięki staraniom Zarządu powołano przy Ministerstwie Zdrowia komórkę do uregulowania problemów pielęgniarskich.

W maju 1945 r. zakończyła pracę w Otwocku i przeniosła się do Warszawy, gdzie objęła stanowisko starszej pielęgniarki w przychodni Ministerstwa Skarbu.

W latach 1949-1950 nie pracowała, przebywała w Kudowie. W 1950 r. została zwolniona z czynnej

służby wojskowej w stopniu podporucznika.

W 1951 roku została powołana na stanowisko starszego radcy d.s. pielęgniarstwa w Ministerstwie Zdrowia a następnie również do spraw szpitalnictwa dziecięcego. W 1956 roku dr Jerzy Sztachelski, ówczesny Minister Zdrowia zaofiarował swą pomoc przy tworzeniu stowarzyszenia zawodowego pielęgniarek. **Zofia Konderska została przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego**, z którym związała się do końca swojego życia. Od pierwszego zjazdu PTP w styczniu 1957, z całkowitym oddaniem poświęciła się pracy na rzecz Towarzystwa. Do połowy maja 1962 r. była członkiem Prezydium ZG PTP, wielu komisji i sekcji.

Z chwilą otrzymania przez PTP lokalu i utworzeniu biura Zarządu, stała się jego pracownikiem etatowym, obejmując stanowisko sekretarza i kierownika biura. Jednym z celów jakie sobie stawiała była integracja pielęgniarek i propagowanie tego zawodu. Cel ten realizowała działając równocześnie w wielu innych organizacjach. Była członkiem Prezydium Sekcji Pielęgniarskiej przy ZZ Pracowników Służby Zdrowia, pracowała w ZG Ligi Kobiet pełniąc funkcję kierownika Wydziału Zdrowia i Opieki Społecznej, następnie kierownika Działu Upowszechniania Kultury.

Od 1952 roku współpracowała z pismem „Pielęgniarka Polska” i „Pielęgniarka i Położna” gdzie przez wiele lat prowadziła stałe felietony z dziedziny etyki i kultury pracy. Była autorką wielu artykułów i wystąpień na licznych zjazdach i konferencjach. Za swą pracę i działalność na rzecz pielęgniarstwa była wielokrotnie wyróżniana i odznaczana. Zmarła 14 września 1999, pochowana na Starych Powązkach w Warszawie.